

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 758

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 12 noiembrie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010 asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României și Guvern, formulată de Președintele Senatului	2–6
★	
Opinie concurentă	7
★	
Opinie separată	8–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.030. — Hotărâre privind aprobarea modificării valorilor de inventar ale unor bunuri imobile din domeniul public al statului, aflate în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pentru unele unități subordonate, înregistrate în anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului.....	10–12
1.093. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Italiene privind cooperarea în domeniul comunicațiilor și societății informaționale, semnat la București la 10 iunie 2010.....	12
Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Italiene privind cooperarea în domeniul comunicațiilor și societății informaționale.....	12–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
891. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind aprobarea certificării ca aeroport deschis traficului internațional a Aeroportului „Delta Dunării” Tulcea	14
ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL	
Lista semnelor electorale depuse, potrivit legii, la Biroul Electoral Central de către partidele politice, alianțele politice și organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale legal constituite, care participă la alegerile parțiale pentru Camera Deputaților care vor avea loc în Circumscripția electorală nr. 22 — județul Hunedoara, Colegiul uninominal nr. 3, în data de 5 decembrie 2010	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.431

din 3 noiembrie 2010

asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României și Guvern, formulată de Președintele Senatului

I. Prin Adresa nr. XXXV 3.931 din 19 octombrie 2010, președintele Senatului a solicitat Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. e) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 11 alin. (1) lit. A.e) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Guvern, conflict declanșat prin oprirea procedurii legislative de la Senat a proiectului Legii educației naționale și angajarea răspunderii de către Guvern asupra acestui proiect.

Cererea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 14.971 din 19 octombrie 2010 și formează obiectul Dosarului nr. 4.229 E/2010.

În motivarea cererii se susțin, în esență, următoarele:

Guvernul României a transmis Camerei Deputaților, ca primă Cameră sesizată, în temeiul art. 74 alin. (1) din Constituție, proiectul Legii educației naționale la data de 12 aprilie 2010. Pe baza Raportului comisiei de specialitate, proiectul a fost dezbătut în plenul Camerei Deputaților în zilele de 18—19 mai și a fost adoptat la 19 mai 2010. Proiectul a fost înaintat Senatului, în calitate de Cameră decizională, unde a fost sesizată pentru raport Comisia de învățământ și știință la data de 26 mai 2010. Comisia nu a putut finaliza dezbaterile datorită complexității proiectului, însă până la acest moment a desfășurat o activitate laborioasă, dezbătând și adoptând, de foarte multe ori în unanimitate, peste 110 articole, după o largă consultare a factorilor de răspundere din învățământ.

În aceste condiții, Guvernul României a adresat la 13 octombrie 2010 o scrisoare Parlamentului României prin care a informat că a hotărât să își angajeze răspunderea asupra proiectului Legii educației naționale și a solicitat declanșarea procedurilor parlamentare necesare. Birourile permanente ale celor două Camere întrunite la 18 octombrie 2010 au stabilit data de 28 octombrie pentru ședința comună în vederea angajării răspunderii Guvernului. Se apreciază că în acest fel Guvernul a oprit, practic, procedura parlamentară și a împiedicat Parlamentul să își finalizeze atribuția constituțională de a adopta această lege, arogându-și astfel acte, atribuții și competențe care, potrivit Constituției, aparțin Parlamentului, cele două autorități publice intrând astfel într-un conflict juridic de natură constituțională.

Se arată că, prin acest demers, Guvernul a sfidat rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare, consacrat de art. 61 alin. (1) din Constituție, și a încălcat principiul separației puterilor consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, creând un precedent foarte periculos prin care se poate generaliza o practică de ocolire a dezbaterilor parlamentare.

Cu privire la condițiile angajării răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010, arătându-se că prin aceasta Curtea a decis că angajarea răspunderii asupra unui proiect este neconstituțională, considerând că ocolirea procedurii de examinare și dezbateri a proiectului de lege atât în comisiile de specialitate, cât și în plenul fiecărei Camere și recurgerea la angajarea răspunderii asupra acestui proiect nu își găsește o motivare.

Se mai arată că Guvernul nu putea opri procedura parlamentară și pentru faptul că, potrivit Regulamentului Senatului, nu putea decide retragerea proiectului câtă vreme acesta fusese deja adoptat de Camera Deputaților, fiind obligat să lase procedura parlamentară să își urmeze cursul firesc.

Pentru motivele arătate, se solicită Curții Constituționale să constate existența conflictului juridic de natură constituțională între Guvernul României și Parlament cu privire la proiectul Legii educației naționale și să oblige Guvernul să renunțe la procedura angajării răspunderii.

În conformitate cu dispozițiile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, cererea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a prezenta punctele lor de vedere asupra conținutului conflictului juridic de natură constituțională și a eventualelor căi de soluționare a acestuia.

Camera Deputaților a comunicat, cu Adresa nr. 51/4.983 din 25 octombrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 15.217 din 25 octombrie 2010, punctul său de vedere în sensul că „nu a apărut, nu există și nici nu poate exista conflictul juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Guvern, conflict declanșat datorită opririi la Senat a procedurii legislative referitoare la proiectul Legii educației naționale și a angajării răspunderii Guvernului asupra acestui proiect”.

Se arată mai întâi faptul că nu există un astfel de conflict între Camera Deputaților și Guvern, neexistând vreo sesizare din partea Președintelui Camerei Deputaților în acest sens. Din acest punct de vedere, un eventual conflict ar putea exista numai între o parte a Senatului și Guvern.

Invocându-se definiția dată sintagmei „conflict juridic de natură constituțională”, se apreciază că, în cauză, nicio autoritate publică nu și-a arogat puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției, să aparțină altor autorități publice, întrucât, potrivit art. 114 din Legea fundamentală, Guvernul avea posibilitatea de a-și asuma răspunderea asupra unui proiect de lege. Aceasta nu poate avea semnificația opririi procesului legislativ, pentru că un asemenea proces poate fi continuat de către Senat în calitate de Cameră decizională. Tot astfel, nu se poate constata omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în atribuțiile lor.

Se mai arată că angajarea răspunderii Guvernului a fost necesară tocmai pentru înlăturarea unui blocaj instituțional și pentru buna funcționare a instituțiilor și a autorităților publice cu atribuții în domeniul educației naționale și nicidecum pentru crearea unui astfel de blocaj. O atare concluzie rezultă din faptul că, după circa 7 luni de la depunerea proiectului Legii educației naționale, acesta se găsea tot în dezbateri Parlamentului (Senatului), fiind examinate doar aproape jumătate dintre textele acestui proiect. Sub acest aspect este și motivarea Guvernului asupra necesității asumării răspunderii sale, considerând că a fost depășit un termen rezonabil pentru finalizarea procesului legislativ.

În sfârșit, cu referire la considerentele care au fundamentat Decizia nr. 1.557/2009, se mai apreciază că structura politică a Comisiei de învățământ a Senatului nu permite adoptarea Legii educației naționale, opoziția având un număr mai mare de membri decât partidele politice aflate la putere, iar efectul este tergiversarea adoptării la Senat a legii în cauză. Or, neadoptarea până în prezent și depășirea termenului rezonabil de adoptare a legii în cauză ar putea crea mari dificultăți referitoare la procesul de reformă în domeniul educației naționale, care este prioritar pentru România.

În concluzie, se solicită Curții Constituționale să constate că nu există niciun conflict juridic de natură constituțională între Parlament și Guvern, iar angajarea răspunderii acestuia din urmă asupra proiectului Legii educației naționale este conformă prevederilor Constituției.

Senatul a comunicat, cu Adresa nr. I-2.438 din 25 octombrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 15.232 din 25 octombrie 2010, punctul său de vedere în sensul că sesizarea formulată este întemeiată.

Astfel, se arată că deși, la o primă analiză a dispozițiilor art. 114 din Constituție, s-ar putea deduce că posibilitatea angajării răspunderii nu este supusă niciunei condiții, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.557/2009, a statuat că posibilitatea Guvernului de a recurge la o astfel de procedură nu poate fi exercitată neîngrădit de către Guvern, întrucât admiterea unei asemenea ipoteze ar însemna eludarea principiului fundamental al separației puterilor în stat. Prin urmare, în sensul interpretării date de Curtea Constituțională dispozițiilor art. 114 din Constituție, Guvernul nu poate recurge la procedura angajării răspunderii în fața Parlamentului ori de câte ori constată că Parlamentul nu dezbate ori nu adoptă un proiect de lege pe cât de repede și-ar dori sau când constată că dezbaterile legislative converg într-o direcție nedorită de acesta, ci numai atunci când fie proiectul de lege respectiv nu a figurat în programul de guvernare — caz în care votul dat la învestitură nu mai este suficient, fie în cazul în care, față de programul de guvernare aprobat de Parlament prin acordarea votului de încredere, măsura legislativă respectivă a devenit imperios necesar a fi adoptată altfel decât prin procedurile legislative obișnuite. Or, prin decizia de a-și angaja răspunderea asupra proiectului Legii educației naționale — în condițiile în care, în prezent, la Senat, în calitate de Cameră decizională, se află în dezbaterile comisiilor permanente un proiect de lege cu același obiect de reglementare inițiat de Guvern și deus la Parlament în luna aprilie a acestui an, iar în programul de guvernare al actualului cabinet educația figurează ca o componentă esențială a dezvoltării durabile pentru orice societate, ce reclamă o reflectare unitară, completă, sistematică și coerentă a domeniului, cu participarea tuturor segmentelor sociale implicate în acest proces, Guvernul acționează discreționar, depășindu-și competențele.

Se mai arată faptul că, potrivit art. 75 din Constituție, numai prima Cameră competentă are obligația de a se pronunța într-un anumit termen asupra unei inițiative legislative aflate în dezbaterile sa, tocmai pentru a da posibilitatea Camerei decizionale să analizeze și să dezbate — în alte termene decât cele impuse primei Camere — o inițiativă legislativă. Se consideră că nu este întemeiat argumentul potrivit căruia structura politică a comisiei de specialitate nu mai permite adoptarea proiectului de lege aflat în dezbaterile Senatului, pentru că determinantă în adoptarea unei legi nu este structura politică a unei comisii permanente — care depune numai un raport — ci structura politică a unei Camere a Parlamentului, care în final este cea care adoptă o lege dincolo de soluția prevăzută în raport. Se apreciază că actuala structură politică a Senatului nu numai că permite, dar poate și impune o anumită soluție legislativă convenabilă Guvernului.

Față de cele arătate, se apreciază că singura rațiune a deciziei Guvernului de a-și angaja răspunderea în fața

Parlamentului asupra proiectului Legii educației naționale este aceea că, uzând de majoritatea parlamentară favorabilă, acesta dorește să impună Parlamentului, în cazul de față Senatului, printr-o procedură rapidă, lipsită de orice fel de dezbateri, adoptarea unei legi, ceea ce reprezintă o înfrângere a competențelor constituționale ale Parlamentului.

În sfârșit, se mai susține că decizia Guvernului încalcă și prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, care consacră caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, atât în ceea ce privește considerentele, cât și dispozitivul acestora. Se conchide în sensul că decizia Guvernului de a-și angaja răspunderea în fața Parlamentului asupra unei legi a educației naționale, în condițiile în care Senatul este deja sesizat, în calitate de Cameră decizională, cu un proiect de lege care are același obiect de reglementare, este un act prin care se încalcă competențele Parlamentului în materia legiferării.

Guvernul a comunicat, cu Adresa nr. 5/8.143/E.B. din 22 octombrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 15.161 din 22 octombrie 2010, punctul său de vedere în sensul că nu se poate reține existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlament și Guvern, nefiind în situația arogării de către Guvern a unor competențe care aparțin altor autorități publice, în speță Parlamentului.

Se arată în acest sens că însăși Legea fundamentală consacră două instituții juridice ce permit Guvernului să participe, **în mod excepțional**, la actul legiferării, și anume angajarea răspunderii Guvernului și delegarea legislativă.

Se susține că nu au fost încălcate nici dispozițiile constituționale care consacră principiul separației puterilor în stat, întrucât varianta pentru care Guvernul și-a angajat răspunderea reprezintă tocmai forma adoptată de Camera Deputaților, valorificând astfel îmbunătățirile aduse soluțiilor legislative inițiale, ca urmare a amendamentelor și dezbaterilor în cadrul acestei Camere a Parlamentului. În plus, conform art. 114 alin. (3) din Constituție, la proiectul de lege pentru care Guvernul și-a asumat răspunderea pot fi formulate amendamente, împrejurare care permite parlamentarilor să intervină în conținutul efectiv al proiectului de lege.

Se mai arată că, în condițiile în care la nivelul Senatului — în calitate de cameră decizională — proiectul a înregistrat un veritabil blocaj (sesizarea Senatului cu proiectul de lege având loc la data de 21 mai 2010) și dată fiind necesitatea reglementării cu maximă celeritate, domeniul fiind de importanță maximă, întreruperea procedurii de examinare și dezbateri a proiectului de lege la nivelul Senatului poate fi apreciată drept legitimă și oportună. Potrivit art. 327 din proiectul de lege examinat, acest act normativ ar urma să intre în vigoare în termen de 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I. În plus, măsurile de reorganizare a învățământului preuniversitar și universitar pe care implementarea dispozițiilor acestei legi le generează nu pot fi aplicate *uno actu*, necesitând elaborarea și adoptarea unei ample și complexe legislații secundare în această materie, care să fie de natură să asigure aplicarea, de o manieră adecvată și eficientă, a prevederilor legii. În consecință, „contextul în care ar urma să fie asumată răspunderea asupra proiectului Legii educației naționale prezintă neîndoiește sensibile elemente de diferență față de momentul septembrie 2009, motivele relevate în Decizia Curții Constituționale nr. 1.557/2009 fiind înlăturate”.

În sfârșit, referitor la afirmația din sesizare, potrivit căreia Guvernul creează un precedent foarte periculos prin care se poate generaliza o practică de ocolire a dezbaterilor parlamentare, se arată că noul Cod civil a fost adoptat prin Legea nr. 287/2009, în temeiul prevederilor art. 114 alin. (3) din Constituție, în urma angajării răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și Senatului, în ședința comună din data de 22 iunie 2009. Or, la acel moment, proiectul era adoptat la Senat, aflându-se în dezbaterile Camerei Deputaților, iar în raportul Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei

Deputaților, s-a constatat că proiectul de lege „a rămas fără obiect ca urmare a adoptării Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, prin angajarea răspunderii Guvernului”.

II. **Dezbaterile** asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională au avut loc la data de 27 octombrie 2010 și s-au desfășurat potrivit prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu citarea părților și ascultarea concluziilor reprezentanților acestora. Au fost prezenți autorul sesizării, președintele Senatului, domnul Mircea-Dan Geoană, reprezentantul Senatului, domnul Toni Greblă, președinte al Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Senatului, reprezentantul Camerei Deputaților, domnul profesor universitar doctor Gheorghe Iancu, șef al Serviciului juridic al Camerei Deputaților, precum și reprezentantul Guvernului, doamna Cynthia Carmen Curt, consilier de stat. Susținerile acestora au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având în vedere dispozițiile art. 51 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992, a dispus repunerea cauzei pe rol și redeschiderea dezbaterilor, cu citarea părților implicate în conflict.

Dezbaterile au fost reluate la data de 3 noiembrie 2010, în prezența reprezentantului Senatului, domnul Toni Greblă, președinte al Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Senatului, a reprezentantului Camerei Deputaților, domnul profesor universitar doctor Gheorghe Iancu, șef al Serviciului juridic al Camerei Deputaților, și a celui al Guvernului, doamna Cynthia Carmen Curt, consilier de stat.

Având cuvântul, reprezentantul Senatului, domnul Toni Greblă, arată că, în plus față de cele arătate la termenul anterior, dorește să sublinieze o serie de elemente de natură să susțină opinia exprimată în sensul că în cauză există un conflict juridic de natură constituțională între Parlament și Guvern.

Arată în acest sens că există o diferență de viziune între Guvern și Senat cu privire la instituția angajării răspunderii asupra unui proiect de lege. Astfel, viziunea Guvernului este absolutistă, în sensul că acest drept al Guvernului nu poate fi respins niciodată. Din perspectiva Senatului, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale în materie, dreptul Guvernului de a-și angaja răspunderea cu privire la un proiect de lege nu este limitat, însă acesta trebuie astfel exercitat încât să nu paralizeze activitatea normală a Parlamentului. Citează în acest sens din Decizia nr. 1.557/2009 a Curții Constituționale, subliniind și faptul că puterile statului nu trebuie să își rezolve conflictele decât în spiritul bunelor practici politice.

Mai arată că nu se justifică urgența recurgerii la această procedură, iar de esența angajării răspunderii, dincolo de caracterul complex al reglementării, este ca legea care intră în vigoare să aibă aplicabilitate imediată.

Reprezentantul Camerei Deputaților, domnul Gheorghe Iancu, arată că se mențin de către Camera Deputaților opiniile exprimate la termenul anterior, cu o serie de precizări: dacă există un conflict, acesta nu este între Parlament și Guvern, ci, eventual, între Senat și Guvern, deoarece nu există nicio sesizare a președintelui Camerei Deputaților cu privire la existența vreunui conflict; nu este vorba despre oprirea procedurii legislative la Senat, procesul legislativ fiind continuat în această Cameră; prin angajarea răspunderii, Guvernul a încercat să înlăture blocajul creat în Parlament, unde proiectul Legii educației naționale a stat mai mult de 6 luni; nu este vorba despre o arogare de competențe de către Guvern, deoarece, potrivit art. 114 din Constituție, acesta este singurul competent să își angajeze răspunderea; angajarea răspunderii se poate face în paralel cu dezbaterile legii în Parlament, sub acest aspect art. 114 din Constituție neconținând nicio distincție, iar acolo unde legea nu distinge, nici interpretul nu o poate face. În concluzie, în cauză nu există un conflict juridic de natură constituțională.

Reprezentantul Guvernului, doamna Cynthia Carmen Curt, arată că Guvernul își menține toate argumentele expuse

anterior. Arată că instanța de contencios constituțional este chemată să exercite un control de conformitate, iar nu unul de oportunitate, precum și faptul că bunele practici nu pot forma obiectul unui conflict. Procedura angajării răspunderii este la latitudinea exclusivă a Guvernului, iar, în ceea ce privește urgența reglementării, arată că aceasta există, în condițiile în care Guvernul, pentru aplicarea acesteia, urmează să adopte peste 100 de acte normative.

În replică, reprezentantul Senatului arată că obiectul conflictului nu este acela că s-a blocat procedura legislativă, ci faptul că prin această procedură Guvernul a ocolit competența Parlamentului.

Președintele declară închise dezbaterile.

CURTEA,

examinând cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională, formulată de președintele Senatului, punctele de vedere ale Senatului, Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentanților autorităților publice aflate în conflict, dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

III. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. e) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 34 și 35 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României și Guvern privitor la „oprirea procedurii legislative de la Senat a proiectului Legii educației naționale și angajarea răspunderii de către Guvern asupra acestui proiect.”

Examinând modul de derulare a procesului legislativ cu privire la proiectul Legii educației naționale, se constată următoarele:

- în exercitarea dreptului său constituțional de **inițiativă legislativă**, prevăzut de art. 74 din Legea fundamentală, **Guvernul a transmis Camerei Deputaților**, în calitate de primă Cameră sesizată, **proiectul Legii educației naționale**, la data de **12 aprilie 2010**;

- la data de **19 mai 2010**, **proiectul a fost adoptat de Camera Deputaților**, sub titlul „*Legea educației naționale și învățarea pe tot parcursul vieții*”, fiind înaintat Senatului, în calitate de Cameră decizională, la aceeași dată;

- **la Senat proiectul a fost înregistrat sub nr. L 344/26 mai 2010**, fiind declanșată procedura de dezbateri în Comisiile de specialitate sesizate în fond sau pentru aviz; ultima mențiune din fișa actului aflată pe site-ul acestei Camere se referă la data de **22 iunie 2010** și privește avizul de la Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital. În cuprinsul sesizării formulate de președintele Senatului se arată că proiectul de lege se află din data de **26 mai 2010 la Comisia pentru învățământ, știință, tineret și sport**, comisie care nu a putut finaliza dezbaterile datorită complexității proiectului;

- în ședința de Guvern din data de **12 octombrie 2010**, la 6 luni de la data transmiterii proiectului de lege către Parlament, **Guvernul a hotărât angajarea răspunderii asupra proiectului Legii educației naționale**, apreciată ca fiind „o lege extrem de importantă pentru modernizarea învățământului românesc”, parte componentă a procesului de reformă a statului;

- în **ședința comună a Birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului din ziua de 18 octombrie 2010**, înainte de sesizarea Curții Constituționale de către președintele Senatului, a fost discutată solicitarea Guvernului, transmisă de primul-ministru al României, cu privire la angajarea răspunderii asupra Legii educației naționale și declanșarea procedurilor parlamentare necesare, stabilindu-se următorul calendar pentru angajarea răspunderii: luni, 25 octombrie 2010, orele 15.00, depunere de amendamente; joi, 28 octombrie 2010, ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului în vederea angajării răspunderii Guvernului;

• la data de **19 octombrie 2010, președintele Senatului a transmis Curții Constituționale sesizarea pentru soluționarea conflictului juridic de natură constituțională** dintre Parlamentul României și Guvern privitor la „oprirea procedurii legislative de la Senat a proiectului Legii educației naționale și angajarea răspunderii de către Guvern asupra acestui proiect.”

IV. În ceea ce privește noțiunea de **conflict juridic de natură constituțională dintre autorități publice**, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005, că acesta presupune „*acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor*”. De asemenea, prin Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, Curtea a reținut: „*Conflictul juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale*.” În sfârșit, Curtea a mai statuat că textul art. 146 lit. e) din Constituție „*stabilește competența Curții de a soluționa în fond orice conflict juridic de natură constituțională ivit între autoritățile publice, iar nu numai conflictele de competență născute între acestea*”. (Decizia nr. 270 din 10 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008).

Față de circumstanțierea realizată în jurisprudența citată cu privire la atribuția conferită Curții Constituționale de art. 146 lit. e) din Constituție, rezultă că în prezenta cauză Curtea urmează să se pronunțe cu privire la faptul dacă, prin angajarea răspunderii cu privire la un proiect de lege aflat în dezbateră parlamentară, proiect al cărui inițiator este, adoptat ulterior de Camera Deputaților, Guvernul și-a arogat competențe care, potrivit Constituției, nu îi aparțin, a încălcat competența Parlamentului de unică autoritate legiuitoare, ori a creat orice alt conflict juridic de natură constituțională.

V. Analizând textele constituționale de referință, se constată următoarele:

Potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”.

Potrivit art. 102 alin. (1) din Constituție, „*Guvernul, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament, asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice*”.

Raporturile dintre cele două autorități sunt guvernate de dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale*”.

Potrivit art. 114 alin. (1) din Constituție „*Guvernul își poate angaja răspunderea în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședință comună, asupra unui program, a unei declarații de politică generală sau a unui proiect de lege*”. Acest text constituțional este reglementat în cap. IV al titlului III din Legea fundamentală, capitol intitulat „*Raporturile Parlamentului cu Guvernul*”.

Din interpretarea textelor constituționale arătate, precum și a modului în care legiuitorul constituant a înțeles să le situeze în chiar structura Legii fundamentale, rezultă că legiferarea pe calea angajării răspunderii de către Guvern are caracter de excepție. Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, respectiv prin Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010, „la această modalitate simplificată de legiferare trebuie să se ajungă *in extremis*, atunci când adoptarea proiectului de lege în procedura obișnuită sau în procedura de urgență nu mai este posibilă ori atunci când **structura politică a Parlamentului nu permite adoptarea proiectului de lege în procedură uzuală sau de urgență**”. Prin aceeași decizie, Curtea a mai statuat că „angajarea răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege urmărește ca acesta să fie adoptat în condiții de maximă celeritate, conținutul reglementării vizând stabilirea unor măsuri urgente într-un domeniu de maximă importanță, iar aplicarea acestora trebuie să fie imediată. [...] Prin urmare, **chiar dacă la prima vedere posibilitatea angajării răspunderii nu este supusă niciunei condiții, oportunitatea și conținutul inițiativei rămânând teoretic la aprecierea exclusivă a Guvernului, acest lucru nu poate fi absolut**, pentru că exclusivitatea Guvernului este opozabilă numai Parlamentului, și nu Curții Constituționale ca garant al supremației Legii fundamentale”.

Pornind de la aceste considerente de principiu desprinse din jurisprudența sa, care circumscriu în mod categoric condițiile în care Guvernul își poate angaja răspunderea asupra unui proiect de lege, și văzând dispozițiile art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1) și art. 114 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că angajarea răspunderii Guvernului asupra proiectului Legii educației naționale, aflat în dezbateră parlamentară, respectiv la Senat, în calitate de Cameră decizională, nu își găsește nicio motivare.

Astfel, nu subzistă condiția urgenței care să fi determinat o astfel de măsură din partea Guvernului, câtă vreme măsurile prevăzute în proiectul de lege intră în efectivitate începând cu anul școlar 2011—2012, iar unele dintre acestea chiar cu anul școlar 2012—2013 [potrivit art. 361 alin. (3) din proiect].

Sub acest aspect, nu poate fi reținut argumentul exprimat în punctul de vedere al Guvernului în sensul că „proiectul a înregistrat un veritabil blocaj în condițiile în care sesizarea Senatului cu proiectul de lege a avut loc la data de 21 mai 2010” și nici încercarea de acreditare a ideii că termenul de legiferare în această Cameră este excesiv. Curtea observă, în acest sens, faptul că art. 75 din Constituție nu stabilește niciun termen cu privire la dezbateră proiectelor de lege în Camera decizională și niciun criteriu pentru a aprecia cu privire la caracterul rezonabil al termenului în care se finalizează procesul legislativ în această Cameră, tocmai în considerarea caracterului său decizional.

Curtea constată, de asemenea, că, potrivit art. 76 alin. (3) din Constituție, „*La cererea Guvernului sau din proprie inițiativă, Parlamentul poate adopta proiecte de legi sau propuneri legislative cu procedură de urgență, stabilită potrivit regulamentului fiecărei Camere*”. Or, din actele depuse la dosar nu a fost identificat niciun demers al Guvernului, adresat Senatului, pentru dezbateră proiectului de lege în procedură de urgență. Prin urmare, afirmația Guvernului, în sensul că această dezbateră a fost tergiversată, nu se susține.

Din examinarea documentelor depuse la dosar de reprezentantul Senatului, respectiv un act centralizator cu privire la „participanții la dezbaterile proiectului de lege — Legea educației naționale L344/2010”, precum și un „Document de lucru la proiectul de lege — Legea educației naționale și învățarea pe tot parcursul vieții”, rezultă, cu evidență, două concluzii:

a) la 11 din cele 29 de ședințe de dezbateră a Proiectului de lege la Senat, desfășurate în perioada 1 iunie 2010—7 octombrie 2010, a participat ca reprezentant al Guvernului chiar ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului;

b) în cadrul Comisiei pentru învățământ, știință, tineret și sport, atât proiectul de lege, cât și amendamentele propuse au

fost supuse dezbaterii, Comisia desfășurând, în acest sens, o activitate corespunzătoare.

Nu există, prin urmare, nicio dovadă a vreunui blocaj sau a unei inactivități parlamentare, cu referire la proiectul de lege în discuție. În plus, la aprecierea termenului de dezbateră a legii la Senat (termen care, așa cum s-a observat, nu este limitat de dispozițiile Legii fundamentale) trebuie avut în vedere că acesta s-a suprapus în mare măsură cu perioada vacanței parlamentare, respectiv în ceea ce privește intervalul 30 iunie — 1 septembrie 2010.

Astfel fiind, angajarea răspunderii Guvernului asupra proiectului Legii educației naționale încalcă prevederile art. 114 din Constituție, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale. Și în această cauză, ca și în cea deferită Curții și soluționată prin Decizia nr. 1.557/2009, ocolirea procedurii de examinare și dezbateră a proiectului de lege, atât în cadrul comisiilor de specialitate, cât și în plenul fiecărei Camere a Parlamentului, potrivit competențelor stabilite de art. 75 din Constituție, și recurgerea la angajarea răspunderii asupra unui proiect de lege nu își găsesc o motivare nici în fapt, nici în drept.

Întărind cele reținute în decizia anterior menționată, Curtea observă și reține că acceptarea ideii potrivit căreia Guvernul își poate angaja răspunderea asupra unui proiect de lege în mod discreționar, oricând și în orice condiții, ar echivala cu transformarea acestei autorități în autoritate publică legiuitoare, concurentă cu Parlamentul în ceea ce privește atribuția de legiferare. Or, o astfel de interpretare dată dispozițiilor art. 114 din Legea fundamentală este în totală contradicție cu cele statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența citată și, prin urmare, în contradicție cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, care consacră obligativitatea *erga omnes* a deciziilor Curții Constituționale, și încalcă în mod flagrant dispozițiile art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție.

Din această perspectivă, Curtea constată că angajarea răspunderii Guvernului asupra proiectului Legii educației naționale, în condițiile în care proiectul de lege se afla în proces de legiferare la Senat, în calitate de Cameră decizională, a declanșat un conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Parlament, întrucât prin exercitarea de către Guvern a unei competențe, cu nerespectarea cadrului constituțional care o circumstanțiază, s-a încălcat competența Parlamentului de unică autoritate legiuitoare.

Având în vedere considerentele expuse în prezenta decizie, dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție, precum și prevederile art. 11 alin. (1) lit. A.e), ale art. 34 și 35 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

Cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că angajarea răspunderii de către Guvern în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în temeiul art. 114 alin. (1) din Constituție, asupra proiectului Legii educației naționale este neconstituțională și a declanșat un conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Parlament, întrucât proiectul de lege se află în proces de legiferare la Senat, în calitate de Cameră decizională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Parlamentului României și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbateră a avut loc la data de 3 noiembrie 2010 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

OPINIE CONCURRENTĂ

Înainte de orice comentariu, îmi mențin concluzia că, prin angajarea răspunderii Guvernului asupra proiectului Legii educației naționale, în timp ce acesta se afla în dezbaterile Senatului în calitate de Cameră decizională după ce anterior fusese adoptat de Camera Deputaților prin votul final, s-a declanșat un conflict juridic de natură constituțională între cele două autorități, respectiv Guvernul României și Parlamentul României, prin Senatul României.

1. În ceea ce privește noțiunea de conflict juridic de natură constituțională dintre autorități publice, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005, că acesta presupune „*acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor*”.

Sub acest aspect, trebuie să acceptăm ideea că un atare conflict între autoritățile statului poate exista, dovada cea mai concludentă fiind aceea că însăși Constituția îl prevede.

2. Actul juridic al angajării răspunderii Guvernului asupra proiectului Legii educației naționale îl constituie Hotărârea Guvernului trimisă Parlamentului, prin scrisoarea din 13 octombrie 2010; Guvernul României a adresat la 13 octombrie o scrisoare Parlamentului României, prin care a hotărât să își angajeze răspunderea asupra proiectului Legii educației naționale, angajare întemeiată pe dispozițiile art. 114 alin. (1) din Constituție. Preciez însă că nu actul în sine al angajării răspunderii Guvernului a declanșat conflictul juridic de natură constituțională între cele două autorități, ci modalitățile și împrejurările concrete în care a fost exprimat (la momentul angajării, proiectul Legii educației naționale fusese adoptat de către Camera Deputaților, prin votul final al deputaților, iar la Senat parcursese o parte importantă din procedură).

De altfel, a admite că actul angajării răspunderii Guvernului ar declanșa, de principiu, un conflict juridic de natură constituțională între Parlament și Guvern ar însemna să admitem că dispozițiile art. 114 alin. (1) din Constituție sunt inaplicabile, fapt de neacceptat într-o democrație.

3. Pe de altă parte, angajarea răspunderii Guvernului nu poate fi catalogată ca fiind neconstituțională pentru că, pe de o parte, are temei constituțional [art. 114 alin. (1) din Constituție], iar, pe de altă parte, neconstituționalitatea poate purta asupra unei legi, asupra unui tratat sau asupra unui regulament al celor două Camere etc. În niciun caz însă nu poate purta asupra unui proiect de lege (în speță, angajarea răspunderii Guvernului viza un proiect de lege), sau asupra unui act juridic unilateral, cum a fost Hotărârea Guvernului de angajare a răspunderii pe proiectul Legii educației naționale, chiar dacă acest act juridic ar avea caracter normativ.

De aceea, Curtea trebuia să se pronunțe asupra cererii Președintelui Senatului (astfel cum rezultă din chiar petitul acțiunii), și anume „**de a soluționa conflictul juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României, pe de o parte, și Guvern, ca autoritate publică a puterii executive, pe de altă parte, conflict declanșat prin oprirea procesului legislativ de la Senat cu proiectul Legii educației naționale și angajarea răspunderii de către Guvern asupra acestui proiect**”.

Curtea trebuia să se pronunțe, de asemenea, chiar în dispozitivul deciziei, și pe solicitarea președintelui Senatului

formulată în finalul sesizării, și nu să trateze această solicitare în considerentele deciziei. Solicitarea, chiar dacă nu figura ca un capăt distinct de cerere, nu putea fi ignorată, citez: „rog Curtea Constituțională să constate existența conflictului juridic de natură constituțională între Guvernul României și Parlament cu privire la proiectul Legii educației naționale și să oblige Guvernul să renunțe la procedura angajării răspunderii” (subl. ns.)

Din compararea celor două texte (petitul acțiunii și solicitarea din finalul sesizării) rezultă, în accepțiunea autorului, că soluționarea conflictului presupune, pe de o parte, constatarea existenței conflictului și, pe de altă parte, obligarea Guvernului de a renunța la procedura angajării răspunderii.

Sub acest aspect, trebuie subliniat însă că sintagma „soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice” din cuprinsul art. 146 lit. e) din Constituție are un alt înțeles decât în dreptul comun, chiar dacă și Curtea Constituțională este o instanță, și anume o instanță de contencios constituțional.

În dreptul comun, pornind chiar de la dispozițiile art. 1—4 din titlul I al Codului de procedură civilă — *Competența după materie*, se poate observa că legiuitorul folosește sintagma „judecă... toate procesele și cererile...”, ceea ce semnifică, pe de o parte, că într-o cauză determinată judecătorul de drept comun spune dreptul (dă dreptate uneia sau alteia din părți), iar, pe de altă parte, obligă una din părți la o anumită conduită — să dea, să facă sau să nu facă ceva.

În atribuțiile instanței de contencios constituțional, astfel cum acestea sunt prevăzute de dispozițiile art. 146 din Constituție, nu poate fi identificată nicio situație în care Curtea să poată obliga o autoritate la o anumită conduită, fiind lipsită în acest sens de prerogativa executării silite.

Prin urmare, soluționarea conflictului juridic de natură constituțională nu presupune obligarea de către Curte a uneia sau alteia dintre părți la o anumită conduită. În considerentele deciziei, Curtea însăși recunoaște că cererea prin care se solicită obligarea Guvernului de a renunța la procedura angajării răspunderii excedează competenței sale. Se și poate observa că după sesizarea Curții Constituționale de către președintele Senatului, Parlamentul, prin Birourile celor două Camere, au permis Guvernului să își angajeze răspunderea, fixând și data prezentării proiectului de lege de către Guvern, iar Guvernul a și uzat de această permisiune, angajându-și practic răspunderea.

Această împrejurare poate conduce și la concluzia atenuării conflictului între cele două autorități, motiv pentru care, în dispozitivul deciziei sus-menționate nu trebuia să figureze sintagma „angajarea răspunderii este neconstituțională și a declanșat un conflict”, ci doar constatarea declanșării și existenței conflictului prin angajarea răspunderii Guvernului.

De altfel, în cuprinsul acțiunii, autorul sesizării nu solicită Curții să constate că „angajarea răspunderii Guvernului pe proiectul Legii educației naționale este neconstituțională”.

O atare solicitare nici nu ar fi fost posibilă, dat fiind că, așa cum am arătat mai înainte, nu angajarea răspunderii în sine a Guvernului pe proiectul unei legi este neconstituțională, ci doar produsul acestei angajări — proiectul legii care, ca urmare a angajării răspunderii Guvernului, devine lege prin parcurgerea procedurilor parlamentare.

Judecător,
Petre Lăzăroiu

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majoritară, considerăm că sesizarea formulată de președintele Senatului prin care s-a solicitat Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. e) din Constituție, precum și ale art. 11 alin. (1) pct. A lit. e) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Guvern, conflict declanșat prin oprirea procedurii legislative de la Senat a proiectului Legii educației naționale și angajarea răspunderii de către Guvern asupra acestui proiect, nu întrunește condițiile necesare constatării unui conflict juridic de natură constituțională pentru următoarele motive:

I. În ceea ce privește noțiunea de **conflict juridic de natură constituțională dintre autorități publice**, Curtea Constituțională constată că, prin Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005, a statuat că acesta presupune „*acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor*”.

Așadar, conflictul juridic de natură constituțională se poate declanșa între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale.

Pentru soluționarea cererii ce formează obiectul dosarului de față, Curtea Constituțională trebuia să se raporteze la textele din Legea fundamentală incidente pentru a determina competența celor două autorități implicate: Parlamentul României și Guvernul României.

Potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”.

Potrivit art. 102 alin. (1) din Constituție, „*Guvernul, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament, asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice*”.

Realizarea programului de guvernare acceptat de Parlament presupune și promovarea, respectiv adoptarea de acte normative pentru reglementarea relațiilor sociale vizate la elaborarea acestui program. În ceea ce privește legile, promovarea acestora se poate realiza de către Guvern prin exercitarea dreptului său de inițiativă legislativă, în condițiile art. 74 din Constituție („*inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot [...]*”), urmată de dezbaterea legii în cadrul procedurii legislative ordinare, sau prin angajarea răspunderii în fața Parlamentului, în condițiile art. 114 din Constituție („*Guvernul își poate angaja răspunderea în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședință comună, asupra unui program, a unei declarații de politică generală sau a unui proiect de lege*”), urmată de dezbaterea unei probleme eminentamente politice, legată de rămânerea sau demiterea Guvernului.

Cele două instituții — inițiativa legislativă și angajarea răspunderii — dau expresie unor competențe constituționale ale Guvernului și nu se exclud una pe cealaltă.

Cât privește situația care a fost dedusă examinării Curții, respectiv angajarea răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege, decisă după momentul sesizării Parlamentului cu același proiect, pe calea exercitării inițiativei legislative, niciunul dintre textele constituționale nu stabilește reguli sau interdicții. În lipsa unor dispoziții constituționale, exprese ori implicite, care să condiționeze sau să restricționeze în vreun fel libertatea Guvernului de a alege să își asume răspunderea pe un proiect de lege în fața Parlamentului, atunci când apreciază că o asemenea măsură se impune [asumându-și, în mod evident, riscurile corelative descrise de art. 114 alin. (2) din Constituție], apreciem că nu există temeiul legal sau constituțional care să distingă cu privire la originea proiectului de lege, respectiv un proiect de lege propriu ori unul preluat din una dintre Camerele parlamentare, sau cu privire la conținutul/materia de reglementare a proiectului de lege care face obiectul angajării răspunderii Guvernului.

Raporturile dintre cele două autorități sunt însă guvernate de principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, care implică nu numai ideea de colaborare, ci și de control, prin mijloace constituționale specifice. Unul dintre mijloacele juridice de realizare a funcției de control a Parlamentului asupra Guvernului îl constituie moțiunea de cenzură, ce constituie forma cea mai gravă de sancțiune ce poate fi aplicată Guvernului de către Parlament. În situația angajării răspunderii Guvernului în fața Parlamentului asupra unui proiect de lege, Guvernul poate fi demis „*dacă o moțiune de cenzură, depusă în termen de 3 zile de la prezentarea programului, a declarației de politică generală sau a proiectului de lege, a fost votată în condițiile articolului 113*” („*cu votul majorității deputaților și senatorilor*”).

Având în vedere dispozițiile constituționale invocate, considerăm că decizia Guvernului de angajare a răspunderii asupra proiectului Legii educației naționale, chiar dacă a fost precedată de promovarea unei inițiative legislative cu privire la un proiect cu același titlu, nu poate fi catalogată ca un act de arogare a unor puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției, aparțin Parlamentului. Este evident că Guvernul exercită în acest fel o competență prevăzută în mod expres de prevederile art. 114 din Legea fundamentală.

În plus, în condițiile în care varianta proiectului de lege pentru care Guvernul și-a angajat răspunderea reprezintă tocmai forma adoptată de Camera Deputaților (iar nu forma inițială a proiectului), se poate constata, practic, o însușire de către Guvern a deciziei luate de una dintre cele două componente ale forului legislativ.

Din această perspectivă, problema raporturilor de ordin constituțional în cauza supusă analizei Curții se cantonează în principal în sfera relațiilor dintre Guvern și Senat. Se invocă sub acest aspect faptul că Guvernul nu putea decide retragerea proiectului câtă vreme acesta fusese deja adoptat de Camera Deputaților. Or, decizia de angajare a răspunderii Guvernului nu poate fi interpretată ca fiind o decizie de retragere a proiectului de lege, ci, dimpotrivă, un act de promovare a acestuia, în stadiul existent la data angajării răspunderii, adică în forma adoptată de Camera Deputaților.

Mai mult, art. 114 din Constituție stabilește posibilitatea depunerii de amendamente la proiectul de lege, precum și, așa cum s-a arătat, posibilitatea demiterii Guvernului pe calea

moțiunii de cenzură. Această instituție constituțională determină, în esență, ca decizia de continuare a procesului legislativ la Senat cu privire la acest proiect să fie condiționată tot de poziția și decizia Parlamentului, exprimată cu prilejul angajării răspunderii Guvernului.

Dincolo de aceste rațiuni teoretice, nu putem face abstracție de împrejurarea că, în concret, nu este întrunită una dintre condițiile existenței conflictului juridic de natură constituțională și anume **nu există blocaj instituțional**. Astfel, în ședința comună a Birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului din ziua de 18 octombrie 2010, a fost discutată solicitarea Guvernului, transmisă de primul-ministru, cu privire la angajarea răspunderii asupra Legii educației naționale și declanșarea procedurilor parlamentare necesare, stabilindu-se calendarul aferent. Astfel, a fost fixat termenul pentru depunerea de amendamente până pe data de 25 octombrie 2010, orele 15.00, iar în data de 28 octombrie 2010 a avut loc ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului în vederea angajării răspunderii Guvernului.

Așa fiind, prin discutarea solicitării Guvernului cu privire la angajarea răspunderii asupra Legii educației naționale și stabilirea calendarului privind procedurile parlamentare aferente, Parlamentul nu a avut o conduită din care să rezulte o stare de conflict juridic de natură constituțională. Chiar dacă s-ar accepta ipoteza unui atare conflict, declanșat de solicitarea primului-ministru al Guvernului, prin conduita sa ulterioară, autoritatea legiuitoare a dezamorsat această stare, parcurgând procedurile parlamentare și evitând, deci, un blocaj instituțional.

Prin urmare, constatăm că din coroborarea dispozițiilor constituționale incidente în cauză, și anume art. 1 alin. (5), art. 61 alin. (1) și art. 114 alin. (1) și (2), rezultă — indubitabil — că Parlamentul este și rămâne unica autoritate legiuitoare și în cazul asumării răspunderii de către Guvern, întrucât procedura asumării răspunderii de către Guvern se derulează în fața camerelor reunite ale Parlamentului și se desfășoară sub supravegherea și controlul forului legislativ suprem, care are la îndemână, în virtutea prevederilor constituționale exprese ale art. 114 alin. (2), posibilitatea demiterii Guvernului printr-o moțiune de cenzură.

Având în vedere considerentele expuse, **apreciem că nu există un conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Guvern** în legătură cu decizia Guvernului de angajare a răspunderii cu privire la Legea educației naționale.

II. În ceea ce privește **aspectele referitoare la problema constituționalității angajării răspunderii Guvernului** asupra proiectului Legii educației naționale, cu referire în mod concret la acest proiect, aspecte invocate în cadrul sesizării și susținute cu argumente desprinse din jurisprudența Curții Constituționale, considerăm că acestea **nu pot face obiectul analizei în cadrul**

În concluzie, apreciem că **dispozitivul Deciziei Curții Constituționale nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010 constituie o evidentă depășire a competenței Curții Constituționale și, în mod direct, o încălcarea a prevederilor art. 1 alin. (5), art. 142 alin. (1), art. 146 lit. e) și art. 147 alin. (2) din Constituție.**

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

soluționării presupusului conflict juridic de natură constituțională cu care Curtea a fost sesizată.

Chiar dacă în urma analizei realizate, prin opinia majoritară a judecătorilor Curții, s-a constatat că există un conflict de natură constituțională, **Curtea nu își poate extinde controlul și asupra constituționalității angajării răspunderii Guvernului**. Aceste aspecte pot face obiectul unei eventuale examinări a Legii educației naționale, sub aspectul **constituționalității extrinseci** a legii adoptate prin angajarea răspunderii Guvernului, examinare care poate fi realizată în exercitarea altei atribuții constituționale, respectiv cea prevăzută de art. 146 lit. a) din Constituție. Aceasta deoarece controlul de constituționalitate **se poate exercita exclusiv asupra unei legi adoptate de Parlament**, înainte de promulgare, decizia Curții prin care s-ar constata neconstituționalitatea acesteia având ca efect întoarcerea legii în Parlament, care este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale.

Or, **Decizia nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010 prin care se statuează asupra neconstituționalității angajării răspunderii Guvernului** asupra proiectului de lege în discuție, pe baza interpretării date de Curte dispozițiilor art. 114 din Constituție în Decizia Curții Constituționale nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010, **realizează un control de constituționalitate al acestei legi aflate în stadiul de proiect, ceea ce este inadmisibil**.

Mai mult, invocarea ca și precedent juridic a Deciziei nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, pronunțată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, cu privire la o lege adoptată de Parlament, și a argumentelor pe care aceasta s-a întemeiat este nu numai rezultatul unei viziuni *pro causa* a celor care formează opinia majoritară, ci este menită să creeze **o gravă confuzie cu privire la atribuțiile Curții Constituționale**, care sunt strict delimitate de prevederile Legii fundamentale.

Pe de altă parte, în considerentele deciziei opinia majoritară statuează că Guvernul nu poate fi obligat să renunțe la procedura angajării răspunderii, întrucât continuarea procedurii, inclusiv dezbateră moțiunii de cenzură, este atributul celor două autorități implicate, ceea ce, **în opinia semnatarilor acestei opinii separate, înseamnă că procedura poate fi continuată**.

Judecători,
Iulia Antoanella Motoc
Mircea Ștefan Minea
Puskás Valentin Zoltán

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea modificării valorilor de inventar ale unor bunuri imobile din domeniul public al statului, aflate în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pentru unele unități subordonate, înregistrate în anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea valorilor de inventar ale unor bunuri imobile din domeniul public al statului, aflate în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pentru unele unități subordonate, înregistrate în anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Instituțiile implicate vor actualiza inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și datele din evidența cantitativ-valorică, în termen de 30 de zile de la publicarea prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Valeriu Tabără
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 13 octombrie 2010.
Nr. 1.030.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale bunurilor imobile din domeniul public al statului, aflate în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pentru unele unități subordonate, a căror valoare de inventar se modifică ca urmare a efectuării unor lucrări de investiții și a reevaluării

Nr. MFP	Administratorul imobilului	Denumirea imobilului	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
26982	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Sediu DADR	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, Str. Eternității nr. 1	4.744.251
26983	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Garaj	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, Str. Eternității nr. 1	68.255
26984	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Centrală termică	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, Str. Eternității nr. 1	636.915
27082	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Laborator fitosanitar	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, localitatea Moara Grecilor	856.707
27083	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Magazie pesticide	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, localitatea Moara Grecilor	129.993
27086	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Atelier mecanic Magazie confiscări	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, localitatea Moara Grecilor	34.098
27096	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Atelier mecanic	Județul Vaslui, municipiul Bârlad, Str. 1 Decembrie	11.024
27097	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Bazin din beton	Județul Vaslui, municipiul Bârlad, Str. 1 Decembrie	3.428
27098	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Fântână din beton	Județul Vaslui, municipiul Bârlad, Str. 1 Decembrie	13.711

Nr. MFP	Administratorul imobilului	Denumirea imobilului	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
27100	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	WC	Județul Vaslui, municipiul Bârlad, Str. 1 Decembrie	2.201
103481	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Grajd cărămidă	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, localitatea Moara Grecilor	5.556
103482	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Împrejmuiri	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, localitatea Moara Grecilor	8.236
103483	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Împrejmuiri	Județul Vaslui, municipiul Vaslui, localitatea Moara Grecilor	21.931
103485	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Magazie pesticide	Județul Vaslui, orașul Negrești, str. Decebal	10.180
104187	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Magazie pesticide	Județul Vaslui, municipiul Bârlad, Str. 1 Decembrie	376.089
104188	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Centrală termică	Județul Vaslui, municipiul Bârlad, Str. 1 Decembrie	4.314
104202	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Drumuri interioare	Județul Vaslui, municipiul Bârlad, Str. 1 Decembrie	22
104208	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Împrejmuire	Județul Vaslui, municipiul Bârlad, Str. 1 Decembrie	24.534
104209	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Magazie pesticide	Județul Vaslui, municipiul Huși, Calea Basarabiei	519.842
104210	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Magazie pesticide	Județul Vaslui, municipiul Huși, Calea Basarabiei	16.235
104225	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	WC	Județul Vaslui, municipiul Huși, Calea Basarabiei	1.406
121563	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Vaslui	Platformă	Județul Vaslui, municipiul Huși, Calea Basarabiei	65.967
40173	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Inspectoratul Teritorial pentru Calitatea Semințelor și Materialului Săditor Brăila	Clădire + acoperiș șarpantă	Județul Brăila, municipiul Brăila, Calea Galați nr. 344	1.016.028
144754	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Inspectoratul Teritorial pentru Calitatea Semințelor și Materialului Săditor Brăila	Garaje	Județul Brăila, municipiul Brăila, Calea Galați nr. 344	53.423
39719	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Oficiul de Studii Pedologice și Agrochimice Cluj	Clădire administrativă	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, Str. Fagului nr. 1	639.034
36146	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Magazie + laborator; anexe, garaj	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, Str. Fagului nr. 17	988.537
36147	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Magazie + laborator; anexe	Județul Cluj, comuna Mihai Viteazu	50.087
36150	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Magazie + anexe	Județul Cluj, satul Vultureni	487
36155	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Magazie + laborator + anexe	Județul Cluj, orașul Huedin, str. Protop A. Munteanu	276.267
97123	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Platformă tehnică din beton	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, str. T. Vuia	1.474.152
147556	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Instalație gaz	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, Str. Fagului nr. 17	5.608
147557	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Instalație apă	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, Str. Fagului nr. 17	11.403
151660	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Clădire (sediul administrativ „Casa Agronomului”)	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, Str. Fagului nr. 1	600.023

Nr. MFP	Administratorul imobilului	Denumirea imobilului	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
151661	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Cluj	Teren	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, Str. Fagulului nr. 1	27.834
35224	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Teleorman	Clădire sediu DADR	Județul Teleorman, municipiul Alexandria, str. Constantin Brâncoveanu nr. 73	712.418
35235	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Teleorman	Clădire administrativă — Vede	Județul Teleorman, comuna Vede	231.632

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Italiene privind cooperarea în domeniul comunicațiilor și societății informaționale, semnat la București la 10 iunie 2010

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Italiene privind cooperarea în domeniul comunicațiilor și societății informaționale, semnat la București la 10 iunie 2010.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul comunicațiilor și societății
informaționale,
Valerian Vreme
Ministrul afacerilor externe,
Teodor Baconschi
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 3 noiembrie 2010.
Nr. 1.093.

A C O R D între Guvernul României și Guvernul Republicii Italiene privind cooperarea în domeniul comunicațiilor și societății informaționale

Guvernul României și Guvernul Republicii Italiene, denumite în continuare *părți*,
având în vedere dezvoltarea pozitivă a relațiilor dintre România și Italia, consolidată prin vizite la nivel înalt, care confirmă
interesul comun în vederea promovării raporturilor strânse în domeniul comunicațiilor și societății informaționale,
având în vedere că ambele părți, actori importanți în stabilirea politicilor pentru promovarea furnizării de tehnologie și
servicii în sectorul comunicațiilor și societății informaționale, precum și dezvoltarea pieței de comunicații electronice, intenționează
să consolideze parteneriatul lor în acest sector,
recunoscând existența potențialului pentru efectuarea de schimburi intense între cele două țări în sectorul comunicațiilor
și societății informaționale,
având interese comune în creșterea schimburilor, investițiilor, sporirea investițiilor, inițiativelor și piețelor aferente sectorului
comunicațiilor și societății informaționale,

și

intenționând să implementeze un program de cooperare în domeniul comunicațiilor și societății informaționale, cu scopul de a dezvolta parteneriate de afaceri și proiecte comune în domeniul economic, comercial și industrial, între cele două părți, au încheiat următorul acord:

ARTICOLUL 1

Obiectivele cooperării

Obiectivul prezentului acord este de a stabili relații de cooperare între cele două părți — potrivit atât legislației fiecărei dintre țări și a obligațiilor internaționale, cât și a celor ce derivă din apartenența la Uniunea Europeană, în vederea concentrării eforturilor comune și a resurselor tehnice, financiare și umane, având ca finalitate:

— dezvoltarea schimburilor, investițiilor și cooperării industriale, economice și tehnologice între instituțiile și companiile din cele două țări;

— dezvoltarea activităților inovative și a serviciilor de pregătire tehnică, consultanță și asistență, în vederea formării de resurse umane specializate în domeniul serviciilor poștale, comunicațiilor și societății informaționale.

ARTICOLUL 2

Domeniile de cooperare

Principalele domenii de cooperare între cele două părți, fără a fi limitate la acestea, sunt următoarele:

a) promovarea conținutului audiovizual TV și on-line realizat în ambele țări, prin intermediul furnizorilor de servicii de comunicații electronice;

b) cooperarea în domeniul serviciilor poștale și financiare derulate prin intermediul Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. și Poste Italiane SpA, cât și schimbul de experiență și expertiză în domeniul tehnologiilor și infrastructurilor conexe;

c) cooperarea în domeniul transmisiunilor digitale, serviciilor și aplicațiilor transmisiunilor multimedia, planificarea și realizarea rețelelor de televiziune și serviciilor aferente tehnologiei digitale, broadband și rețelelor de generație viitoare (NGN), protocoalelor internet, serviciilor și aplicațiilor internet, telefoniei mobile, serviciilor și comunicațiilor prin satelit;

d) politicile de standardizare în domeniul informatizării și societății informaționale;

e) politicile privind securitatea informației și protecția informației și a mijloacelor de comunicații;

f) stimularea investițiilor în domeniul comunicațiilor și societății informaționale în ambele țări;

g) protecția informației și semnăturile electronice;

h) crearea și funcționarea centrelor naționale de date integrate și managementul resurselor informaționale;

i) schimbul de experți în IT din sectorul public și din sectorul privat și consultarea privind dezvoltarea la nivel național a comunicațiilor și societății informaționale;

j) proiecte comune de cercetare-dezvoltare pentru dezvoltarea comunicațiilor și societății informaționale;

k) identificarea și participarea în comun la proiecte cu finanțare a Uniunii Europene din Fondurile transnaționale, interregionale și ale Programului-cadru de Inovare și Competitivitate (CIP), cât și la activitățile dezvoltate în cadrul Agendei Digitale și a Programului pentru Societatea Informațională 2010—2015;

l) organizarea comună de expoziții, seminare și simpozioane dedicate comunicațiilor și societății informaționale;

m) politicile și reglementările în domeniul telecomunicațiilor și informațiilor, schimbul de experiență între autoritățile de

reglementare în domeniul comunicațiilor și managementului de spectru;

n) sprijinirea comună în cadrul organizațiilor europene și internaționale, atunci când interesele naționale ale celor două țări coincid;

o) alte activități de cooperare reciproce convenite de către părți.

ARTICOLUL 3

Aplicarea acordului

(1) Prezentul acord va fi implementat de către un comitet de coordonare compus din reprezentanți ai ambelor părți și a cărui structură va fi stabilită la o dată ulterioară. Acest comitet va fi înființat în termen de o (1) lună de la data intrării în vigoare a prezentului acord.

(2) Comitetul va fi responsabil cu definirea metodologiilor, mecanismelor și procedurilor pentru dezvoltarea activităților stabilite prin prezentul acord, inclusiv fezabilitatea și cerințele financiare. Comitetul se va întruni cel puțin o dată pe an, alternativ în România și Italia, în funcție de acordul dintre părți.

(3) Activitățile specifice de interes comun vor fi desfășurate în cadrul stabilit de prezentul acord și vor fi reglementate prin înțelegeri specifice. În aceste înțelegeri, aspectele referitoare la cheltuieli și investiții, confidențialitate, proprietate intelectuală, precum și toate detaliile care vor asigura o înțelegere clară a provenienței și modului de utilizare a resurselor și beneficiilor ambelor părți vor fi specificate.

(4) În timpul activităților desfășurate de către organele competente, limba engleză va fi utilizată drept limbă oficială.

ARTICOLUL 4

Fondurile și resursele

(1) Desfășurarea de activități de cooperare în conformitate cu prezentul acord va fi condiționată de existența resurselor de finanțare, precum și a altor resurse ale părților.

(2) Costurile activităților de cooperare vor fi suportate într-o modalitate ce va fi ulterior convenită.

ARTICOLUL 5

Drepturile de proprietate intelectuală

Drepturile de proprietate intelectuală rezultate din proiectele realizate în temeiul prezentului acord vor fi convenite distinct, prin acte adiționale, încheiate la data inițierii fiecărui proiect bilateral.

ARTICOLUL 6

Confidențialitatea informațiilor

Niciuna dintre părți nu va dezvălui sau distribui către terți informații confidențiale furnizate de cealaltă parte în cursul desfășurării activităților de cooperare, conform prezentului acord, cu excepția permisiunii scrise din partea celeilalte părți și în limitele acestei permisiuni sau în conformitate cu prevederile legale.

ARTICOLUL 7

Amendamente

Părțile pot modifica prezentul acord în orice moment, printr-un schimb de note. Modificările convenite vor intra în vigoare cu aceleași proceduri aplicate pentru intrarea în vigoare a acordului.

ARTICOLUL 8

Soluționarea litigiilor

Părțile se angajează să rezolve pe cale amiabilă orice dispută în legătură cu interpretarea și punerea în aplicare a acordului, printr-o consultare reciprocă.

ARTICOLUL 9

Valabilitatea

(1) Prezentul acord va intra în vigoare la data primirii celei de-a doua din cele două notificări prin care părțile și-au notificat, în mod formal, îndeplinirea procedurilor interne de ratificare.

(2) Prezentul acord va rămâne în vigoare pe o durată de patru (4) ani și va fi prelungit automat pe perioade succesive de durată egală. Fiecare parte poate denunța prezentul acord printr-o notificare scrisă. În acest caz, acordul își va înceta valabilitatea după 90 de zile de la data notei scrise de denunțare transmisă celeilalte părți.

(3) Încetarea valabilității acordului nu va afecta activitățile de cooperare prevăzute de art. 2 și 3 aflate în curs de derulare.

Semnat la București la data de 10 iunie 2010, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, italiană și engleză, toate textele fiind egal autentice. În caz de divergențe în interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul României,
Gabriel Sandu,
ministrul comunicațiilor și societății informaționale
din România

Pentru Guvernul Republicii Italiene,
Paolo Romani,
viceministrul pentru dezvoltare economică
din Republica Italiană

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind aprobarea certificării ca aeroport deschis traficului internațional a Aeroportului „Delta Dunării” Tulcea

Având în vedere Raportul nr. 38/2.620 din 21 octombrie 2010 privind îndeplinirea condițiilor de certificare ca aeroport deschis traficului internațional a Aeroportului „Delta Dunării” Tulcea, întocmit de comisia de evaluare numită prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii,

în temeiul art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 791/2009 privind condițiile pentru certificarea aeroporturilor civile internaționale sau deschise traficului aerian internațional, precum și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă certificarea ca aeroport deschis traficului internațional a Aeroportului „Delta Dunării” Tulcea.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu

București, 8 noiembrie 2010.
Nr. 891.

ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL

BIROUL ELECTORAL CENTRAL

LISTA

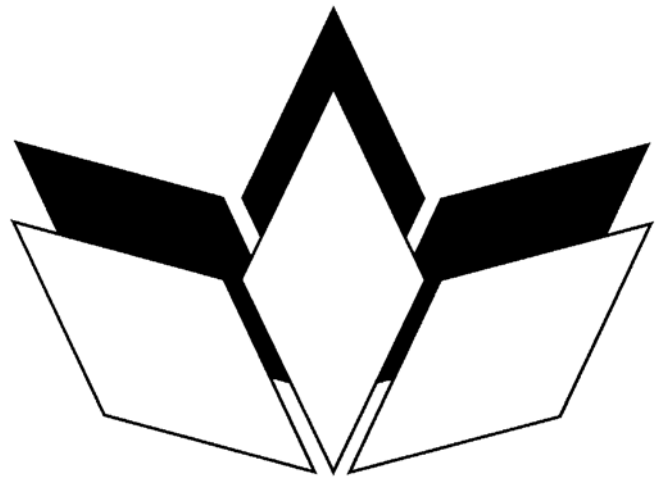
semnelor electorale*) depuse, potrivit legii, la Biroul Electoral Central de către partidele politice, alianțele politice și organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale legal constituite, care participă la alegerile parțiale pentru Camera Deputaților care vor avea loc în Circumscripția electorală nr. 22 — județul Hunedoara, Colegiul uninominal nr. 3, în data de 5 decembrie 2010

1. Partidul Național Liberal
2. Partidul Democrat Liberal
3. Uniunea Democrată Maghiară din România
4. Alianța Politică Partidul Social Democrat + Partidul Conservator

1. Semnul electoral
PARTIDUL NAȚIONAL LIBERAL

3. Semnul electoral
UNIUNEA DEMOCRATĂ MAGHIARĂ DIN ROMÂNIA

2. Semnul electoral
PARTIDUL DEMOCRAT LIBERAL

4. Semnul electoral
**ALIANȚA POLITICĂ PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT +
PARTIDUL CONSERVATOR**

*) Semnele electorale sunt reproduse în facsimil.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

